Кіровоградська обласна бібліотека ім. Н. К. Крупської
Інв. №
Контрольный экземпляр

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Молодий комунар

Орган кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XVIII
№ 33 (2293).
ЧЕТВЕР
17
БЕРЕЗНЯ
1977 РОКУ
Ціна 2 коп.
Газета виходить з 1939 року.

ОБЛАСНА БІБЛІОТЕКА ІМ. Д. І. ЧИЖЕВСЬКОГО

Урожай-77

ВЕСНЯНЕ ПОЛЕ

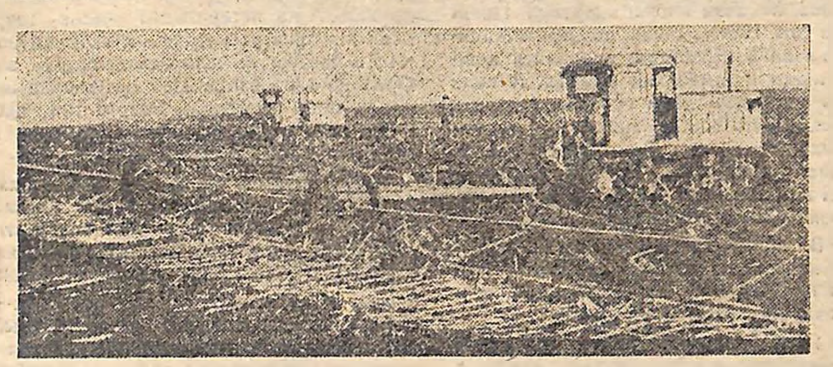

У всеозброєнні зустріли весну молоді хлібороби колгоспів імені Леніна та імені Жданова Кіровоградського району.

Для Леоніда Ситника з колгоспу імені Жданова це перша трудова весна. Але цього не відчувається, бо юнак працює нарівні з досвідченими механізаторами. На закритті вологи він, як і комсомолець Микола Димаренко, перевиконує змінні завдання.

У колгоспі імені Леніна приклад у роботі ровесники беруть із комсомольця Миколи Алексєєва. Він доброякісно готує грунт під зернові. На оброблене сином поле вивів свій агрегат батько молодого хлібороба В. В. Алексєєв. Іде сівба гороху.

На фото: в загінці агрегати Л. СИТНИКА та М. ДИМАРЕНКА; Василь Васильович АЛЕКСЄЄВ задоволений роботою сина.

Фото Ю. СТОРЧАКА.

ОРІЄНТИР КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ДІЇ

ЧОМУ НЕ ВІДБУЛИСЯ ЗБОРИ?

ЗАПИТАЛИ себе члени комітету комсомолу заводу і активісти. Запитали після того, як зірвалися чергові комсомольські збори. І справді, чому?

Думки розійшлися. Одні звинувачували адміністрацію, мовляв, не могли створити умов, щоб усі комсомольці в день зборів працювали на першій зміні. Інші ображалися на відсутність підтримки парторганізації. Більшість схилялася до одного: хай би майстри взяли за руки та привели на збори тих комсомольців, котрі забувають про свій обов'язок.

Але зачекайте, хіба у функції адміністрації і парткому входять такі обов'язки? У них і своїх турбот вистачає. Підтримати, підказати в разі потреби — це зрозуміло. Таж не організовувати комсомольські збори.

Останнім часом спостерігається досить дивна картина. Комсомольців приводять на їхні збори майстри, іноді — комуністи. В цехах попередньо складають списки, згідно з якими кожен «відповідальний» повинен доставити на збори певну кількість спілчан. І як тільки старші товариші не погурбуються, то зіткнешся з фактом — збори не відбулися у зв'язку з неявкою комсомольців. Виходить, на якомусь періоді перебування в Спілці у деяких комсомольців слово розійшлося з ділом. Спитаєш у такого юнака або дівчини, чи пам'ятає про свої обов'язки — пам'ятає. Дехто навіть по пам'яті цитує із Статуту: «Члени ВЛКСМ зобов'язаний суворо дотримуватися комсомольської дисципліни однаково обов'язкової для всіх...» Цей обов'язок передбачає передовсім особисту участь в роботі комсомольських зборів — найвищого органу первинної комсомольської організації. І все-таки чергові збори спілчан заводу не відбулися. Розберемося, з яких причин.

Пригадали, як проходили «благополучні» збори. Це були довгі промови з паперця, котрі складалися на третину з думок, що не відбивали стану справ в організації. А якщо й доходили до цих справ, то побіжно. Словом, доповідь заради доповіді. Запам'ятати її важко, навіть неможливо. У потоці слів зникає навіть зміст тих окремих ділових думок, які хотів донести до зборів доповідач. У результаті — марна трата часу свого і товаришів.

А час нині такий дорогий. Недаремно кожні збори починаються із зачитування записок, у котрих комсомольці просять відпустити їх з поважних і не зовсім поважних причин. Що ж, це зрозуміло. Поза заводом існує безліч інших, часто невідкладних справ.

Як завжди, збори у нас починаються за чверть години до сімнадцятої. І ось переміняються промовці, шарудять аркуші, з яких виголошуються промови. Минає година, йде друга, а збори на мертвій точці. Присутні занепокоєно поглядають на годинники. Хтось із комсомольців зітхає — після зборів потрібно ще в дитсадок, а додому далеко, ще й у магазин треба встигнути. Нарешті головуючий оголошує перехід до обговорення. Промовців небагато — і ось, на превелике задоволення всіх, зачитується проект рішення. Збори закінчилися, всі поспішають до виходу.

У плані роботи комітету, у графі «виконано» появиться нова відмітка. Але чи були ті збори корисними, що дали вони комсомольській організації? Мало що, дуже мало.

Чому я так детально розбираю причини, які породжують нецікаві збори, неявку комсомольців на них, — мабуть, зрозуміло багатьом активістам. Бо хіба ж дільки у нас на заводі часом доводиться переносити цей захід з дня на день?

Цими роздумами поділились ми з комсомольцями в черговому номері стінгазети. Пропозиції наші були лаконічні: більше діла на зборах, менше пустослів'я, до зборів готуватися кожному, в тому розумінні, принаймні, щоб мав що сказати про найбільш важливе, хвилююче. Збори будуть цікавими, корисними, наголосили члени комітету, активісти, якщо комсомольці візьмуть у них участь не як пасивні присутні, а як активні вболівальники за розв'язання порушених питань.

Звичайно, не одразу прийде ця активність. Потрібен час, щоб переборола інертність чималої кількості спілчан. Але доцільність відвертої розмови, на яку пішли члени комітету і активісти після зриву зборів, очевидна. Нещодавно у нас на заводі відбулися комсомольські збори. Ніхто нікого не приводив на них. На збори зійшлося 85 процентів усього числа членів організації, кожен восьмий на них виступив.

О. НАГАЄНЬ,
секретар комітету комсомолу Олександрійського авторемонтного заводу.

ВСІ — НА КОМУНІСТИЧНИЙ СУБОТНИК!

З НАЙВИЩОЮ ПРОДУКТИВНІСТЮ

Дружно відгукнулись на ініціативу москвичів — вийти 16 квітня на Всесоюзний комуністичний суботник — комсомольці і молодь нашого колгоспу. В день «червоної суботи» вони стануть на свої робочі місця, впорядковуватимуть вулиці, сквери села Аджамки.

Трудитися по-комуністичному, з найвищою продуктивністю дали слово молоді доярки Галина Гамаєнко і Хіона Кедрич. Молоді трактористи Віктор Ухань, Леонід Придибайло, Олексій Радько запропонували 16 квітня працювати на зекономленому пальному. Їх підтримали всі механізатори бригади.

Понад сто чоловік цього дня впорядковуватимуть стадіон, біля польових таборів тракторних бригад розіб'ють майданчики, а коло сільського клубу першої бригади обладнають волейбольний майданчик, сектор для стрибків.

П. ЩЕРБИНА,
голова комсомольського штабу по проведенню Всесоюзного комуністичного суботника колгоспу імені Ватутіна Кіровоградського району.

Підуть звідси будівельники, а після них зостануться житлові будинки, компресорні станції — справжні містечка на шляху газопроводу «Дружба». Не кожному випаде на долю лишати по собі таку пам'ять!

Один з об'єктів молодіжний колектив з Німецької Демократичної Республіки зведить в Олександрівському районі. Молоді громадяни першої на німецькій землі держави соціалізму, представники покоління, яке не знає страхіть війни, приїхали на будову, можливо, найвеличнішу в своєму житті. Мирну будову віку... А в сорок третьому тут ішли бої (у зведеннях вони значилися під графою «місцевого значення»). Народні месники зі зброєю в руках наближали жадану весну визволення, яка вже поспішала з-за Дніпра.

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

Сталь дружби

Олександр Семенович Галушко і Віра Микитівна Зименко, ветерани Великої Вітчизняної, продовжують працювати. Посади займають скромні — вчитель, прибиральниця. Одні з багатьох, рядові армії трудівників, які працею своєю прикрашають землю. Ту саму, скроплену кров'ю бойових побратимів.

* * *

ВІРА плакала. Це були ті сльози, які треба тихо переждати. Світ, розбурханий вітрами та бідами війни, знову став суворою реальністю пам'яті, і ні вирватись їй із нього, ні забути його.

Її мати пекла хліб. «Для кого ви стільки, мамо?» — питала не раз, та відповідь знайшла сама: якось уночі почула в хаті стишені голоси. «Партизани», — майнула думка. «Так он куди материні пальниці діваються...»

Віриного батька, одного із засновників колгоспу, занесли до особливих списків. Їхній сім'ї добре було відоме розпорядження поліції: за кожний «злочинний випадок» у першу чергу відповідають заложники.

Найменша тривога — кидали все і тікали в ліс. Він обступав Бовтишку, ховаючи в гущавині тих, хто шукав порятунку, а непроханих гостей відлякував. Повертаючись (у котрий раз) додому, вони знали, що застануть пустку. Потроху стягалися, збирали докупи найнеобхідніше. Треба було жити, пекти хліб і вірити що всьому є кінець. Буде він і цій довгій, жорстокій, великій війні. І з окрайцем хлібини, випеченої в їхній печі, квіллеться нова сила в незнайомого, але такого близького їм партизана.

У лютому сорок третього з двома радянськими офіцерами, які у них переховувались, Віра прийшла в загін. Марно шукати якоїсь винятковості в її рішенні. Воно зміцніло поступово, було простим і зрозумілим. Віра Зименко любила свій нікільний клас, любила спільні виїзди в сусідні села: ставили «Назара Стодолю». Була сміливою, відчайдушною, першою відгукувалась на жарти і веселощі молодості. Вона змогла б пройти в десять, двадцять разів небезпечніший шлях, щоб повернути відняте війною, напівзабуте, щоб ніколи більше не бачити матір на колінах перед закривавленим братом, щоб не ходила сваволі по плечах нагайка за кухоль води, піднесений нещасним, гнаним у німецьку неволю. Навряд чи вдалося б їй дохідливо пояснити все це, якби раптом хтось її спитав, але передумане, наболіле просилося з душі, і вона знайшла йому вихід, прийшовши в загін, ставши розвідницею.

(Закінчення на 2-й стор.).

СТАЛЬ ДРУЖБИ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Підпільна група, що діяла в Бовтишці, була одним з джерел надійної і систематичної інформації для Кам'янського партизанського загону імені К. Є. Ворошилова. Залишаючись у селі, Віра швидко осягла основні закони конспірації, а головне — переконалася, що в безлічі найнесподіваніших ситуацій, котрі можуть щохвилини виникнути, виручать тільки природна винахідливість і кмітливість.

...Того ранку все складалося якось негаразд. Незадовго перед тим їй удалося здійснити давній задум: з німецької стайні вивела коня і в загін прискакала верхи. Скільки було радості: з кіньми легше долати лісові кілометри... Холодок знайомого почуття — зовсім як тоді, коли добиралася до стайні, — змусив притишити крок. У кінці вулички бігли люди, чулися застережливі крики. Вона зрозуміла, що може попасти в облаву, влаштовану гітлерівцями разом з поліцією. Тікати пізно. Недовго думаючи, схопила за руку сліпого. Вийшла з ним за Олександрівку, благополучно минула всі застави до самої Бовтишки: кому б спало на думку затримати їх? Подякувала рятівникові вже дома, зоставила його у батьків, а сама швидше до лісу з важливими новинами.

Війна закінчилась для неї та її близьких на початку січня 1944-го. Канонада боїв відкочувалась на захід, ще довгий шлях лежав до переможного травня, та на цій землі війна кінчилася навіки. І тоді тільки Віра потула тишу, тяжку від непролитих сліз.

ЗВ'ЯЗКОВИЙ партизанського з'єднання імені К. Є. Ворошилова Олександр Семенович Галущко, в сорок четвертому просто Саша, в складі бойових частин Радянської Армії брав участь у ліквідації ворожого угруповання в районі Корсуня-Шевченківського, лікувався в госпіталі, наздоганяв фронт у Румунії. Бої, поранення, знову бої...

— Кого зі своїх товаришів по школі ви вважаєте прикладом відданості Батьківщині?

— Назву тих, з ким жив на одній вулиці, а потім ділив партизанські й фронтові будні. Олександр Бевз — недавно його не стало. Павло Пилипенко — вбитий у загоні. Григорій Ткаченко — загинув на фронті. Микола Берко — працює керівником початкової військової підготовки в Красносільській десятирічці. Останнього передвоєнного року нас було п'ятеро школярів. Пізніше ми дізналися: двоє, тільки двоє виявились негідниками, пішли на службу до окупантів.

— Як ви потрапили до партизана?

— Почалося все з листівок, написаних від руки. Фантазував, але від душі — що переможемо, що вже б'ємо, гонимо фашиста. Село наше й тоді велике було, стояв там німецький гарнізон. Ці листівки, знайдені випадково в кошику чи прочитані поспіхом на стіні, підтримували людей, були підтвердженням їхніх потаємних надій.

У перший рейд до Кіровограда (зв'язкові так і назвали ці довгі пішо переходи — рейдами) вирушив з напарником: він передав донесення на ім'я товариша Іванова, показав явочні квартири. Потім ходив сам. Навіть їздив: налагоджувалися зв'язки з підпіллям, появилися довірені люди в німецьких штабах. А коли стала з кожним днем гучніше долинати здалеку довгождана канонада, у нас наче сили прибуло. Ми бачили, як до канонади прислухаються всі, хто чесно жив і зберіг людську гідність, яка страшна вона для запроданців.

— Ви працюєте в школі, ведете виробниче навчання, вчите таких, якими самі були напередодні війни. Мимоволі, певно, напрошуються порівняння?

— Я не схильний робити остаточні висновки про молоду людину навіть у день вручення їй атестата. Скільки разів уже дивували наші неслухняні, неможливі, непутящі хлопці, надівши робітничу спецівку! А твердість характеру — вона виробляється не тільки життєвими випробуваннями, а й готовністю до них, мірою чесності і добра, закладеною в кожному з нас.

НАЙГОЛОВНІША будова Олександрівщини — четверта дільниця газопроводу «Дружба». Цей об'єкт по праву називається центральним молодіжним.

У березні почав рости третій поверх одного з двох сімдесятиквартирних будинків для радянських спеціалістів — експлуатаційників компресорної станції. Прискореними темпами будується склад для устаткування, службово-експлуатаційний ремонтний блок. Промисловість НДР та інших країн соціалістичної співдружності з нетерпінням чекає газу, який невдовзі регульованим потоком помчить довгою ниткою газопроводу від Оренбурга на захід. Цей потік буде ще одним підтвердженням нового типу відносин між народами, можливих лише в соціалістичному суспільстві.

Труби опускають під землю і засипають грунтом. Земля приймає їх у широкі обійми — мирний метал для блага людей. Коли роботи закінчаться, в пам'яті молодих будівельників лишаться великі й малі міста, селища і села. Серед них — Олександрівка, на честь якої німецькі друзі назвали знаменитий на всій трасі вокально-інструментальний ансамбль «Алексис».

Т. ЛЮДНА.

Олександрівський район.

У ДЕНЬ КОМУНІСТИЧНОГО СУБОТНИКА комсомольсько-молодіжний колектив тракторної бригади № 1 колгоспу імені Шевченка Новоукраїнського району обладнає пункт технічного обслуговування в центральній майстерні господарства і нафтобазу, впорядкує майданчик для зберігання сільськогосподарських машин. Планується вивести 4 агрегати на сівбу кукурудзи — звичайно, якщо буде сприятлива погода. 16 квітня механізатори працюватимуть за рахунок коштів, зекономлених минулого року.

ЩОДЕННИК ТРУДОВОЇ ВАХТИ

ДІВЧИНА ІЗ СЕЛА Осичок назавжди зосталася юною. Постаріла лише її мати... Комсомольці Вільшанського районного відділу народної освіти, які давно вже шефствують над матір'ю партизанки, звернулися до бюро райкому ЛКСМУ з пропозицією встановити перехідний приз імені Лідії Гірник. Його вручатимуть кращій за підсумками навчального року вчительській комсомольській організації.

ПЕТРІВСЬКИЙ РАЙКОМ ЛКСМ України розробляє умови змагання між передовими комсомольсько-молодіжними колективами цвачок філіалу виробничого об'єднання «Україна» і цеху кондитерських виробів райспоживспілки. Бригади, що їх очолюють Ганна Смонова та Любов Філімоненко, виступили з ініціативою — виконати зобов'язання ювілейного року до 7 листопада. Це значить, що працюватимуть вони по-жовтневому, по-комуністичному.

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

ВАРТОВІ ЯКОСТІ

Як посилити контроль за якістю продукції, які тут критерії наукового управління? Ці питання хвилюють сьогодні кожного. І в кожному колективі знаходять на них свої відповіді. Так, у комсомольських організаціях Світловодська вперше в нинішньому навчальному році створили чотири гуртки «Основи управління якістю». Із 113 слухачів 104 члени ВЛКСМ. Один із таких гуртків працює і на заводі чистих металів, у відділі технічного контролю. Керує ним Н. Б. Томашевська, начальник вимірювальної лабораторії ВТК, одна з найдосвідченіших комсомольських пропагандистів.

— Дуже важко вести цей гурток, — признається Неля Борисівна. — Ще немає програм, методичних посібників. Готуючись до занять, доводиться переглянути буквально гору літератури.

Неля Борисівна вміло використовує статистичні дані, місцеві матеріали.

— Слухати її лекції, — каже староста гуртка Люба Деменко, — цікаво. Майже кожна тема максимально наближена до виробництва, безпосередньо до нашої роботи. Всі ми, 22 слухачі, комсомолки, контролери ВТК, стали компетентнішими, наприклад, у питаннях економіки виробництва. Значно розширився наш кругозір. На кількох останніх заняттях ми вивчали державні стандарти, технічні умови на всю продукцію. І тепер набуті знання застосовуємо на практиці, в щоденній роботі.

Орденоносний завод чистих металів сьогодні — справжня лабораторія технічного прогресу галузі. У нас знайдеш найостанніші технічні новинки. Часто заводські раціоналізатори йдуть іще далі, створюють унікальні прилади, пристрої, яких ще не випускає промисловість країни. Це сприяє постійному підвищенню якості виробничого процесу. Адже боротися за якість продукції і всієї роботи — значить виконувати всі технологічні й технічні вимоги, вміти застосовувати на практиці передовий досвід, бути бережливим господарем.

Державний Знак якості присвоєно 24 нашим виробам. Не випадково на початку десятої п'ятирічки саме на заводі чистих металів виникла ініціатива «П'ятирічці якості — комсомольську гарантію!» Під цим девізом сьогодні працює вся молодь підприємства.

Сторонньому може здатися, що дівчата з ВТК виконують зайву роботу. Бо, скаже така людина, вони, по суті, дублюють лаборантів. Якоюсь мірою це справді так. Але ж працівники вимірювальної лабораторії відділу технічного контролю здійснюють так званий стопроцентний контроль усієї готової продукції за електрофізичними параметрами. На них покладено відповідальність за честь заводської марки.

«Світловодське — відмінне!» — так вважають комсомолки. І так воно є насправді. А підтримувати високий престиж продукції світловодських металургів допомагають і знання, набуті з гуртку «Основи управління якістю».

С. ТИШКО,
плавильник Світловодського заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР.

Юні жителі села Чемерполя Гайворонського району з нетерпінням чекали цього моменту. Ще б пак! Відтепер вони вчитимуться у просторому, світлому приміщенні новозбудованої школи. Радіють учні, радіють і їхні батьки — трудівники колгоспу імені Куйбишева. Нова школа — то їхній дарунок дітям, адже збудовано її на кошти місцевого колективного господарства.

На фото: урочисте відкриття восьмирічної школи. Голова колгоспу імені Куйбишева Антон Антонович ЛОПАТКО вручає ключ від новобудови.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

П'ЯТИРІЧКА: РІК ДРУГИЙ

Конвертори-велетні

На березі Азовського моря споруджується потужний киснево-конверторний цех заводу «Азовсталь». Таких цехів у вітчизняній металургії ще не було. Вже перша черга, намічена до пуску в нинішньому році, почне давати щороку три з половиною мільйонів тонн металу. Потужність «південної Магнітки» по виробництву сталі відразу подвоїться.

Закінчено складання першого конвертора. З випередженням графіка йде складання і зварювання другого. Почалося встановлення машин безперервного лиття прокатних заготовок, наближається введення в дію кисневого блока. Строки пуску кожного об'єкта визначені підвищеними зобов'язаннями, виробленими спільно ждановськими будівельниками і металургами. На честь 60-річчя Великого Жовтня вони дали слово ввести в дію першу чергу цеху достроково, 25 вересня.

Будова дружби в Литві

До монтажу устаткування приступили будівельники другої черги комплексу нітрофоски Іонавського заводу азотних добрив імені XXV з'їзду КПРС (Литовська РСР). З його пуском виробництво цього складного мінерального добрива подвоїться.

Будовою дружби називають іонавські хіміки новий комплекс. Устаткування сюди поставляють більш як 400 підприємств шести братніх республік. Будівельники дали слово здати нові потужності комбінату в експлуатацію до 1 жовтня — на квартал раніше наміченого строку. Завод продовжує розширюватись: повним ходом іде спорудження нових комплексів по виробництву аміаку і слабкої азотної кислоти.

Високі темпи будівельників

Завершено монтаж крутильних і мотальних машин на пусковому комплексі другої черги Кіровабадського килимово-суконного комбінату. Ці потужності, розраховані на випуск 670 тисяч квадратних метрів килимових виробів за рік, будівельники намітили ввести в експлуатацію достроково — до 7 листопада. Це починання схвалено Центральним Комітетом КПРС.

Після завершення будівництва комбінат стане одним з найбільших у Закавказзі підприємств — його річна продуктивність становитиме майже 2,5 мільйона квадратних метрів килимів.

(ТАРС — РАТАУ).

ПРОМИСЛОВІСТЬ — СЕЛУ

СІВАЛКА ДЛЯ ОВОЧІВ

Випуск універсальних пневматичних сівалок на замовлення підшефних колгоспів почав Тираспольський завод ливарних машин (Молдавська РСР). Вони призначені для висіву насіння овочів. Нові агрегати, оснащені спеціальними пристроями, можна застосовувати при сівбі томатів, огірків, капусти, баштанних та інших культур.

Сівалка загортає в грунт точно визначену кількість насіння. Завдяки цьому його витрата значно скорочується. Повністю виключається така трудомістка операція, як проріджування сходів. Продуктивність агрегату — 12—15 гектарів за зміну.

У ДОРОГУ

● 139 учнів Кіровоградського медичного училища імені Є. О. Мухіна одержали диплом про закінчення навчального закладу.

Випускний вечір. Перший у житті диплом у 20 років. Можливо, для декого він буде й останнім, а ось для Петра Назаренка, Алли Тіде, Любові Кін, Олени Жайворонок і для інших це лише перший крок у вищу науку. Тридцять три випускники училища одержали дипломи з відзнакою, і всі вони вступатимуть до вузу поза конкурсом.

Святковий, не по-звичайному піднесений настрій, та часом чомусь стає сумно. Це тоді, коли згадаєш, що це вже останній твій вечір у стінах училища, які за три роки навчання стали такими знайомими, близькими.

Завтра вже не поспішатимеш на заняття. Вже не сваритиметься Лариса Іванівна Сікорська за одержані трійки, за забутий дома халат... 28 лютого її добрі ласкаві слова-побажання линули з трибуни святкового залу.

Пригадуються перші дні в училищі, коли з остраком дивилися на скелет, на шприц, не розуміли багато чого з того, про що говорили викладачі... Зупинялося власне серце, тремтіли руки, коли вперше робили укол, декому ставало не по собі, коли бачив кров... Тепер усе це позаду. Ми зрозуміли, що страху та нерішучості в медицині не повинно бути.

Випускникам чотирьох груп училища присвоїли звання фельдшера, п'ятої — санітарного фельдшера, шостої — акушера.

З великим задоволенням розповів Є. С. Якубовський, головний акушер-гінеколог області, голова Державної комісії, про успіхи учнів. Сімдесят п'ять чоловік склали державні екзамени на «відмінно». Нема жодного учня, який би склав усі чотири екзамени тільки на «задовільно». Це свідчить про те, що в училищі сильний склад викладачів, лікарів, які віддають усі знання учням і готують з них кваліфікованих спеціалістів.

Довго пам'ятатимуть вони своїх викладачів-наставників Ларису Іванівну Сікорську, Лідію Георгіївну Бирзул, директора училища Петра Васильовича Колечкіна та багатьох інших, котрі дали їм надійну путівку в життя.

Випускників училища вітали О. Д. Родіонов, головний санітарний лікар області, Л. Л. Миргородський, завідуючий сектором відділу кадрів обласного відділу охорони здоров'я. А секретар комітету комсомолу Олена Чаусова від імені всіх учнів тепло привітала тих, хто зі стін рідного закладу піде служити до лав Радянської Армії. Першокурсники, за традицією, вручили їм пам'ятні подарунки.

Святковий вечір закінчився, та ще довго в пам'яті звучатимуть урочисті слова клятви, яку дали всі випускники: бути гідними своєї почесної професії.

С. МАКАРОВСЬКИЙ,
випускник третьої групи фельдшерів Кіровоградського медучилища імені Є. О. Мухіна.

На лінії: читач-газета

ЧИТАЧ ЗАПИТУЄ

М. П. Гуменюк із Знам'янки цікавиться, коли в його рідному місті можна буде дивитися програму Українського телебачення.

Як повідомив редакцію заступник голови обласного комітету по телебаченню і радіомовленню В. В. Цибульчак, нині другу програму можна приймати лише в Кіровограді та в радіусі десяти кілометрів від нього. Новий ретранслятор планується збудувати на кінець десятої п'ятирічки.

...ПРОСИТЬ ДОПОМОГИ

Про те, що в Долинському районі, зокрема в селищі Молодіжному, немає в продажу пральних машин, повідомила нас **А. П. Білоус.**

Ми попросили відповісти на лист голову правління Долинської райспож и вспілки О. С. Бердиченка. Він запевнив редакцію, що прохання товаришки Білоус буде виконано, як тільки пральні машини прибудуть на Долинську міжрайонну базу.

...СКАРЖИТЬСЯ

Житель села Мошоринного Знам'янського району **М. Саламаха** повідомив редакцію, що кондуктори автобусів, які курсують за маршрутом Знам'янка — Мошорине, гроші за проїзд беруть, а квитки видають не завжди...

Цікаво, що з цього приводу думають керівники Знам'янського автотранспортного підприємства?

ГУСАРИ. УЧАСНИКИ ХУДОЖНЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ ПОВОУКРАЇНСЬКОГО БУДИНКУ ПІОНЕРІВ (ЗЛІВА НАПРАВО): ІРА ПАНЧЕНКО, ЛЮДА ГУДЗЕНКО, ОЛЯ ДЕЙКУН.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

60 ФОТОКОНКУРС Лк

ЩО ПОТРІБНО СУЧАСНОМУ ДЕТЕКТИВУ?

«Шановна редакціє!
Мене дуже цікавить професія юриста, але я зовсім мало знаю про неї, про те, що потрібно, щоб набути її. Якщо можете, розкажіть про все це на сторінках газети.
З повагою
Надія САВЕНКО.
с. Протопопівка Олександрійського району».

З таким же проханням до редакції звернулися Надія **Зборська** і Ніна **Кучинська** із села Рівного Новоукраїнського району, Надія **Кошпак** із села Копанок Маловисківського району, **Сокур** Тамара із села Берестяг та багато інших читачів. Усі вони, мабуть, знайомилися із судовими нарисами «Чуєш, батьку!» та «Мерзла земля», які було зміщено на сторінках нашої газети минулого року. Справу Жуковського, Казавчинського та інших — про вбивство Сашка Донця, справу Петроза — про вбивство робітника Олександра Трусова, про що йшлося в матеріалах, розслідував старший слідчий Кіровоградської міської прокуратури юрист 2 класу **Микола Миколайович ЧЕРНЕГА.** Сьогодні він і розповість про все те, що цікавить наших читачів.

МАБУТЬ, багатьом з юних читачів уява малює юриста незвичайною людиною з якимись особливими якостями, знаннями, правами. Насправді ж кожен із нас — звичайна радянська людина, що присвятила своє життя нелегкій справі боротьби за справедливість, за честь і здоров'я людей, за соціалістичну законність.

Що ж потрібно тому, хто мріє стати юристом? По-перше, бажання, величезне бажання вчитися і працювати; по-друге, знання; по-третє, почуття особистої відповідальності, почуття обов'язку. Його, це почуття, треба виховувати в собі, як і здобувати знання, ще з шкільних років. Лише людині, котра усвідомлює все, що чекає її попереду, котра впевнена, що зможе подолати всі труднощі, тільки їй відкритий шлях до цієї складної професії.

Де ж готують юристів? На юридичних факультетах Київського, Львівського й Одеського університетів, у юридичному інституті м. Харкова, в Чернігівському юридичному технікумі, а також у ряді середніх і вищих навчальних закладів Міністерства внутрішніх справ УРСР.

Для вступу до вузу необхідно подати приймальній комісії заяву, характеристику, атестат про середню освіту, медичну довідку (форма № 286), 4 фотокартки розміром 3×4 см. Якщо абітурієнт пропрацював не менше двох років, то він повинен до всіх документів додати виписку з трудової книжки. Паспорт і військовий квиток пред'являють особисто.

Абітурієнти повинні скласти вступні екзамени з історії СРСР (усно), української чи російської мови і літератури (усно й письмово — твір), іноземної мови (усно). Для вступу до Чернігівського юридичного технікуму, який готує юристів для роботи в системі соціального забезпечення та бюджетного обліку, необхідні такі ж документи, як і для вступу до вузу, і ще рекомендація організації, що направляє товариша на навчання. Ті, хто має восьмирічну освіту, на вступних екзаменах пишуть диктант і складають усний екзамен з математики. Випускники середньої школи пишуть твір з російської мови і літератури та складають усний екзамен з історії СРСР.

...Роки навчання промайнуть швидко. Настане час, і вчорашнім студентам та учням вручать дипломи, в яких буде написано ось ці заповітні слова: «Спеціальність — правознавство, кваліфікація — юрист». Тепер, здобувши спеціальну освіту, випускник, залежно від нахилів, ділових якостей і спеціалізації, починає свій трудовий шлях юриста. Ким він працюватиме? Він може працювати в органах правосуддя, захищати інтереси трудящих, підприємств, організацій; працюючи юридичним консультантом, здійснювати нагляд за неухильним додержанням усіма установами, організаціями і громадянами радянських законів; будучи співробітником органів прокуратури, працювати адвокатом, нотаріусом, викладачем в навчальних закладах. Він може працювати слідчим. Робота слідчого, так званого сучасного детектива, не тільки цікава робота. Вона й дуже складна. Вона вимагає повної віддачі, глибокого усвідомлення обов'язку, відповідальності, моральної чистоти. Сучасні методи розслідувань, експертна практика, науково-технічні засоби вимагають від слідчого багатьох знань. Без знань криміналістики, судової медицини, хімії, анатомії тощо сучасному слідчому обійтися ніяк не можна.

Той, хто присвятив своє життя боротьбі зі злочинністю і правопорушеннями, за соціалістичну законність, завжди пам'ятає слова Фелікса Едмундовича Дзержинського: «Чекістом може бути тільки людина з гарячим серцем, холодною головою і чистими руками». Нехай запам'ятають їх усі ті, хто збирається вибрати собі нелегку професію юриста. Тільки зрозумівши їх до кінця і завжди дотримуючись їх, можна стати справжнім фахівцем своєї справи.

МАГАЗИН НАВЧАЛЬНО-НАОЧНОГО ПРИЛАДДЯ В м. КІРОВОГРАДІ ПЕРЕМІНИВ СВОЮ АДРЕСУ. ВІН РОЗМІСТИВСЯ В НОВОМУ ПРОСТОРОМУ ПРИМІЩЕННІ ПО ВУЛИЦІ ДНІПРОВСЬКІЙ.
НА ФОТО: В НОВОМУ ПРИМІЩЕННІ МАГАЗИНУ

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ЇХ ПОДВИГ БЕЗСМЕРТНИЙ

ГАВАНА, 14 березня. (ТАРС). Кубинський народ вшанував пам'ять героїв-студентів, які віддали життя за свободу і незалежність своєї Батьківщини в боротьбі проти диктатури Батісти 13 березня 1957 року. По всій країні пройшли мітинги і збори, присвячені 20-й річниці сміливої атаки революційних студентів на президентський палац у Гавані.

Близько 60 тис. жителів кубинської столиці взяли участь у присвяченому знаменній даті мітингу, який відбувся біля стін Гаванського університету. Член Політбюро ЦК КП Куби Педро Мірет, який виступив перед присутніми, підкреслив важливе значення подвигу революційних студентів, що внесли значний вклад у розвиток всенародної боротьби на Кубі, яка завершилась перемогою революції 1 січня 1959 року. Він закликав кубинських юнаків і дівчат продовжувати славні революційні традиції студентів, з ще більшою енергією втілювати в життя грандіозні завдання соціалістичного будівництва, поставлені перед молоддю і з'їздом Компартії Куби.

ПОШТА ВІДДІЛУ ІНФОРМАЦІЇ ТА СОЦІОЛОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

ЗНАННЯ? А НАВІЩО?

Серед листів з відповідями на анкету (див. «Молодий комунар» за 3 лютого) є чимало й таких, що адресовані безпосередньо Григорію К. Всі вони починаються словами: «Григорію, я дуже хочу, щоб мій лист потрапив до тебе, шкода тільки, що ти не написав своєї адреси...»

«Шановний Григорію!

Я, звичайно, розумію тебе, адже зовсім недавно сам думав точнісінько так, як ти. Вчився в школі абияк, знав, що буду механізатором, і став ним, як ти пишеш у листі, без особливих зусиль. Та стати механізатором і бути ним — це не одне і те ж. Стати механізатором порівняно легко: освоїв водіння машини, опанував декілька марок — і працюй. Але ж від того, що я можу водити трактор на «відмінно», нива не буде щедрою. А я ж не просто водій трактора, я механізатор, людина, котра вирощує хліб. Щоб бути сьогоднішнім механізатором, вирощувати високі врожаї, потрібні знання хімії, фізики, геометрії і навіть алгебри. Все, що ти вивчаєш, сидячи за шкільною партою, обов'язково знадобиться тобі пізніше. І ще не забувай, Григорію, що незабаром тобі доведеться йти до лав Радянської Армії, а без знань, без спеціальної підготовки ти не зможеш стати повноцінним захисником нашої Батьківщини. Подумай добре про все це.

З привітом до тебе
механізатор спецгоспу, сержант запасу
В. ЛАНЕЦЬКИЙ.
Бобринецький район».

Спорт

АТАКА.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ГАНДБОЛ

ПОЧАТОК ВДАЛИЙ

Першим видом зональних змагань XIV Спартакіади Міністерства освіти УРСР серед колективів спортивних клубів педагогічних вузів республіки був рукний м'яч. Ці поєдинки, в яких узяли участь чоловічі команди Харкова, Черкас, Ворошиловграда, Тернополя і Кіровограда, протягом п'яти днів проходили на майданчиках минулорічних призерів спартакіади — тернопільців.

Добре почали старти наші студенти з факультету фізичного виховання, вихованці тренера Миколи Крикуненка. Вони в упертій боротьбі здобули право грати у фіналі, що відбудеться в жовтні. Гандболісти записали у свій актив перші дорогоцінні залікові очки. В цьому безумовна заслуга нападаючих Володимира Мамонта і Євгена Кучерявого. На їхньому рахунку відповідно 36 і 28 забитих голів.

В. ГУРСЬКИЙ,
суддя республіканської категорії.

КЛАСИЧНА БОРОТЬБА

УВІЙШЛИ ДО ЗБІРНОЇ

На батьківщині молодогвардійців — у місті Краснодоні три дні тривала особисто-командна першість Центральної ради товариства «Авангард» з класичної боротьби. На борцівських килимах понад 170 юнаків 1960—1961 років народження вели упертi поєдинки. Це була ще одна перевірка сил перед Другими молодіжними спортивними іграми. До речі, за зміненими правилами ФІЛА (Міжнародної федерації боротьби) тепер судді оцінюють всі технічні дії, початі на килимі і завінчені поза ним. Це зробило двобої відповідних змагань динамічнішими, видовищнішими. Слід відзначити наших земляків (вихованців тренерів спортивного клубу «Зірка» майстрів спорту СРСР Миколи Бондаря і Миколи Сушка), які завоювали звання чемпіонів у своїх вагових категоріях: Анатолія Ясинського, Олександра Ушакова, а також дуже здібного борця Сергія Зелінського, другого призера.

У командному заліку кіровоградцям, після ворошиловградців, донеччан і дніпропетровців, дісталася четверта сходинка.

Віктор САВЧУК — п'ятий

У Ташкенті три дні тривав особистий чемпіонат Радянського Союзу з класичної боротьби. На килимах Палацу спорту «Ювілейний» ішли вперті поєдинки, в яких узяли участь понад 260 учасників, у тому числі 33 спортсмени з України. Серед них був і наш земляк — дипломант Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування майстер спорту Віктор Савчук. Виступаючи в щонайлегшій ваговій категорії, він переміг двох чемпіонів СРСР і зайняв п'яте місце.

В. ШАБАЛІН.

ТИРАЖ «СПОРТЛОТО»

12 березня в Москві відбувся 11-й тираж суботнього «Спортлото».

Виграшними виявились такі номери:

1-й тираж — 7, 12, 14, 19, 36;
2-й тираж — 9, 16, 24, 31, 35.

Виплата виграшів — з 23 березня по 23 квітня цього року.

ДРУЗІ!

Триває передплата на нашу газету. Повідомте про це тих, хто ще не передплатив «Молодого комунара».

Газета — ваш добрий друг і порадник. Передплату можна оформити на пошті, в агентствах «Союздруку», а також у листонош.

ГРАДУС ПАДІННЯ

ОПЕРАЦІЯ „ДІОД“

КОЖЕН із них був переконаний у тому, що фантазія відіграє чи не найголовнішу роль, аби кишеня завжди була набита червінцями. Треба з неможливого зробити можливе — і ти кум королю. Ну що з того, що маєш вищу освіту, петраєш у телемеханіці, автоматиці, електроніці? Минув місяць — розписався за 150 карбованців. Одноманітність, проза. А життя таке блакитне й рожеве. І коли тобі немає ще й тридцяти літ, то хочеться від нього всіх барв. Зарплати вистачить, звичайно, щоб мати святковий костюм, щоб було на столі варене й смажене. А якщо закортить потішитися магнітофоном «Маяк» чи телевізором «Горизонт», то вже треба економити. А для кого тоді пляшки з п'ятьма зірочками, для чого усмішка жінки, яка розлюбила свого чоловіка? Ну хай уже призвичаюється той, хто крім лопати і сокири нічого не знає. Хай черствіє в одноманітності. А ти ж зіп'явся над електронікою, і начальство тебе поважає, бо спец. І є похвала за проценти перевиконання. Та від такої буденщини вдиш сум і дрімота. От би фантазія. Скажімо, теоретично (і фактично) доведено, що можна розібрати «Волгу» і розпродати частинами автомобілістам-любителям. І вже на барви життя є десять тисяч карбованців. Якщо пофантазувати, то й п'ятиповерховий дім можна розпродати частинами — туди цеглу, туди плити, сюди двері.

Але цегла — важка, її треба возити залізничними вагонами. А тут унікальна річ — діод. Така собі мапюня деталь, а дефіцитна. На базарі її, звичайно, не продаси. Та є магазин, у якому свої люди. Буде їм, буде й нам — на втіху, на барви...

Так, приблизно, міркував колишній начальник лабораторії контрольно-вимірювальних приладів та автоматики Світловодського виробничого об'єднання водопровідно-каналізаційного господарства водопроводу Дніпро—Кіровоград Анатолій Горюнов. Поділяли цю фантазію його найближчі помічники — майстри Володимир Радул і Валерій Жук. Не перечили собі, щоб пізнати сповна барви імпровізованого свята, заступник начальника Олександрійського радіотелеательє Іван Урсаті та інженер інформаційно-обчислювального центру виробничого об'єднання «Олександріявугілля» Борис Кишко. В такому світлі бачили свій завтрашній день слюсар-монтажник Олександрійського електромеханічного заводу Володимир Іванченко і декотрі його колеги.

І почалася операція «Діод». Терміново налагодили зв'язок з агентом, яка має можливість перековувати речі на гроші. Адресу вибрали вдалу — олександрійський універмаг «Ювілейний», відділ «Культтовари», секція «Радіо». За прилавком — молоді продавщиці Тамара Лозова, Любов Гриша, Валентина Богачова. І на завідуючу відділом Галину Бондаренко теж можна покластись: їй байдуже, що навіть касовий апарат не працює. Кінець зміни — продавщиці гроші склали, передали їй без будь-яких документів і вже потім виписали ордер. Що як і коли продано — Галину Дмитрівну не цікавить.

І хлопці-фантазери відкрили рахунок у своїх тайниках та кишенях. Якби Г. Бондаренко була провидцем, то могла б за три роки написати цілий роман-хроніку про дива, що коються поруч неї. Без картинок пейзажних і діалогів, без позаміських і ресторанних посиденьок, без випивок і чаювань на квартирах, без телефонних зв'язків і зустрічей у лісі та поза лісом, без амурних пригод, без сновидінь деяких відповідальних працівників, які бачили у своїх підлеглих геніальних спеціалістів, котрі можуть фантастично і ювелірно списувати радіотовари, в рукопису могли б бути приблизно такі фрази:

«Листопад 1973 року. Горюнов, Радул і Жук викрали в лабораторії радіотоварів на 500 карбованців і передали Лозовій, яка з відома Богачової прийняла їх у секцію і потім видала взамін телевізор «Горизонт-204» вартістю 386 карбованців. З денної виручки зняла в касі 114 карбованців і поділила їх у колі нових клієнтів...»

«Серпень 1974 року. Радул і Жук передали Лозовій діоди, транзистори та інші радіодеталі (на 600 карбованців). Лозова видала їм стереорадіолу за 470 карбованців, і вони вже подарували цю річ Горюнову. 130 карбованців знову поділили».

«Вересень 1974 року. Радул і Жук вручили Лозовій радіодеталей на 500 карбованців і взяли магнітофон «Маяк» — це вже гостинець для Радула. «Примочили» його «преміальними» — 280 карбованців».

«...З лютого по травень 1975 року Іванченко разом з Литвиненком, Струковим і Макієвським винесли з цехів електромеханічного заводу радіодеталей на 1500 карбованців і передали для продажу Богачовій».

«Квітень 1974 року. Курятенко вручив Лозовій, Богачовій і Гриші діодів на 60 карбованців, у вересні — на 160».

«Вересень 1974 року. Кишко передає Урсаті радіодеталей на 2072 карбованці».

«Квітень 1975 року. Кишко бере у Горюнова діодів на 735 карбованців 50 копійок».

«...Із прийнятих Богачовою, Лозовою і Гришею радіодеталей на 11654 карбованці поки що реалізовано лише на 848 карбованців (на 10805 не встигли). Тому під час інвентаризації Лозова передала «вантаж» своєму знайомому. Олегу Пестрюзі. Той виніс його в ящиках і мішках з магазину і сховав до кращих часів у своїх приятелів Беца, Радіонової і Щевченко. Решту незбутого товару Лозова та Богачова крадькома поклали під східцями в універмазі».

Раз уже дівчата «горять» — треба їх виручати. І Г. Бондаренко дає вказівку: «Перенесіть сюди з іншої секції електронолічильні машинки.. Хоч би двадцять штук. Прикриємо нестачу. А потім уже якось викрутимось. Ох, дівчата, чому ж ви були необережними?..»

І раптом «клієнти» універмагу здивувалися: навіть без електронолічильних машинок було встановлено, що лабораторія водопроводу Дніпро — Кіровоград зазнала 7362 карбованці збитків, електромеханічний завод — 2949 карбованців, Олександрійське кіноб'єднання — 235 карбованців, Олександрійський міськзміпторг — 15 055 карбованців 33 копійки. Остання інвентаризація в секції «Радіо». Нестача матеріальних цінностей на 21 572 карбованці.

Дивуються в радіотелеательє:

— Як же це? Ми списували радіолампи на «Казахстан», а хтось документи, що вони до приймачів іншого типу.

Дивуються на електромеханічному заводі:

— А ми думали, що Іванченко, Литвиненко, Макієвський і Струков п'ють горілку за преміальні. Виходить, цей Іванченко — не той Іванченко, за якого ми його приймали. То він ніде не працював по кілька місяців, то стрибав з однієї організації в іншу. Потім до нас прийшов. Хутко зник. Раптом підбив наших хлопців піти на такі торги. І він, виявляється, ще й комсомольцем був.

В універмазі «Ювілейний» на цей раз не дивуються. Але все одно:

— Ну я, Лозова, ну й Тамарка — хотіла обкрутити всіх. Ніхто й подумати не міг, що ті два зобов'язання на кредит... фальшиві. Сама підробила підписи Аністратенко і Туз. Виходить, що покупцям видано товарів на 2028 карбованців. І от уже ніби й не видно нестачі. Мандрує по ресторанах, сукні часто не міняє. І хлопці не її частують, а вона їх. Як же це ми раніше не докумекали, звідки оті барвисті сукні і за який рахунок вечорниці?.. Але ж вона молода людина, то й робить усе, що їй заманеться. Працювали ж наче непогано. Що за магазином — то не наша справа...

Начальникові об'єднання водопровідно-каналізаційного господарства А. А. Ткачу і головному інженерові А. П. Кащуку теж не хочеться дивуватись. Та вони були переконані, що Горюнов, Радул і Жук поважні спеці і вміють списувати радіодеталі так, що ніякий ревізор не знайде щілини в їхній фантазії.

А що, може бути, що ті лампи падали зі стелажів сотнями і тисячами, може бути, що потрібно було більше ламп і всяких діодів. Усе може бути. Це ж виробництво... То давайте акт, ми підпишемо. А цей акт можемо підкріпити іншим актом і через півтора року — все точно. Хлопці не могли підсунути нам свиню. Це ж такі заповзяті хлопці!..»

А Горюнов і Радул тим часом підробляють цифри у звітах. Витратили 50 діодів — так і записали. Потім додали один нуль — і вже є п'ятсот...

У міськкомі комсомолу чи то здивування, чи то нарікання:

— Комсомольський оперативний загін у нас же всюдисущий. І як це він не пізнав хто, де і як сидить, чому веселиться і чим займається на вулиці, за містом?.. І якби не та інвентаризація, то ще не такий рахунок був би...

Але операція не могла довго тривати. Учасники «Діода» хизувалися своїми дипломами і дивилися зверхньо на тих, хто чесно працював поруч них: «Куди їм до нас! Ми — спеці екстракласу, завдяки своїй фантазії ми можемо скоїти таке, що воно й за десять літ не викують...»

І кували гроші з діодів та інших мапюніх скляних і металевих штуковин. А зашморг навколо фантазії «діодистів» усе стягувався і стягувався. І «Діоду» прийшов кінець...

О. ХОЛОДИЛО,
М. КРОКУН.

м. Олександрія.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП. Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ. г. Кировоград. Газета печатается на украинском языке.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

БК 19078, Обсяг 0,5 друк. арк, Індекс 61197, Зам. № 110, Тираж 61 520.